

Arrest

nr. 177 151 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. KAÏRET *loco* advocaat W. INGELS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 juli 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 mei 2016.

1.3. Op 3 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische etnie te zijn en een soennitische moslim te zijn. U werd geboren in 1988 in Basra. U woonde in uw ouderlijk huis in de Maqal wijk, samen uw ouders, uw drie broers en twee zussen. U studeerde computerwetenschappen aan de universiteit van Basra en studeerde af in 2010. Tijdens uw studies werkte u als bewaker voor de "Iraqi drilling Company" dat deel uitmaakt van het Ministerie van Olie. Nadat u afgestudeerd was, kreeg u daar een functie als programmeur.

In 2007 begon uw gezin bedreigingen te krijgen van sjitische milities (Mehdi leger, Badr, Majlis Al Aalaa). In het totaal kregen jullie ongeveer twintig dreigbrieven. Uw gezin bleef echter in haar huis wonen en de dreigementen werden nooit uitgevoerd. Op 10 mei 2015 kwam er een nieuwe dreigbrief van Asaib Ahl al-Haq waarin stond dat jullie soennieten zijn en moesten vertrekken of anders zouden worden vermoord. Op 16 mei 2015 werd uw broer R.(...) doodgeschoten toen hij te voet onderweg was naar een vriend. Op 12 juni 2015 ontving u een dreigbrief op uw naam. Er stond dat u 72 uur kreeg om uit de provincie te vertrekken of u zou vermoord worden. Op 16 juni 2015 ging u op bezoek bij uw vriend H.(...). Onderweg werd er vanuit een andere auto door drie gemaskerde mannen op u geschoten. U bent snel weggereden en gevlucht naar uw oom in de wijk Tuesa. U bent daar twee dagen gebleven. Nadien bent u naar uw vriend A.(...) A.(...) gegaan in de Al Andalus wijk. U bent daar drie dagen verbleven.

U vertrok op 21 juni 2015 legaal uit Irak naar Turkije. Vandaar reisde u illegaal verder en u kwam op 31 juli 2015 in België aan. U vroeg op 3 augustus 2015 asiel aan.

Na uw vertrek uit Irak zag uw gezin regelmatig vreemde auto's patrouilleren in de straat. Drie weken voor uw gehoor op het CGVS werd uw gezin bedreigd en verlieten zij het ouderlijk huis. Uw vader verblijft momenteel bij zijn broer in Zubair en uw moeder bij haar gezin. Uw broers en zussen wonen verspreid bij uw vader en moeder.

U vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden door een militie.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw paspoort (kopie), afgifte op 05 april 2010 in Bagdad, uw identiteitskaart (origineel), afgifte op 21 september 2006 in Basra, uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgifte op 02 januari 2008 in Basra, woonstkaart van uw vader (kopie), afgifte op 12 oktober 2008 in Hay Shuhada, uw rijbewijs (origineel), afgifte op 23 maart 2011 in Basra, rantsoenkaart van uw gezin (kopie), afgifte op 05 november 2013 in Basra, uw werkbadge (origineel), afgegeven op 01 augustus 2012 door het Ministerie van Petroleum, uw diploma (origineel), afgegeven op 10.03.2013 door de Shatt Al-Arab in Basra, overlijdensakte van R.(...) (origineel), afgegeven op 16 mei 2015 door het Moani ziekenhuis in Basra en een dreigbrief gericht aan A.(...) E.(...) M.(...) A.(...) B.(...) (kopie), ontvangen op 12 juni 2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Basra op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst zijn uw verklaringen omtrent de door u en uw gezin ondergane vervolgingsfeiten dermate incoherent en onwaarschijnlijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Ten eerste zijn er opvallende incoherenties in uw verklaringen over de bedreigingen ten aanzien van uw gezin en het gedrag van u en uw familieleden. U verklaart dat uw gezin al ongeveer twintig dreigbrieven had gekregen vóór de incidenten in 2015. Uw gezin bleef echter thuis wonen (gehoorverslag, p. 16-17), ondanks het feit dat sinds 2007 de soennieten in Basra uitgeroeid werden, zoals u zelf aangeeft (gehoorverslag, p. 4). U verklaart ook zelf dat de brieven uw gezin beangstigden ("dan letten we op en komen we niet veel buiten", gehoorverslag, p. 17). Op zich is het dus al opmerkelijk dat, gezien het systematische geweld tegen soennieten in Basra en de angst die de dreigementen opwekten, uw gezin ondanks twintig dreigbrieven niet verhuisde. Op de vraag waarom jullie toch bleven, antwoordt u met de retorische vraag "naar waar moeten we anders gaan?" (gehoorverslag, p. 17). Dit is geen afdoend antwoord, zeker gezien het feit dat uw gezin, na een laatste bedreiging die ze enkele weken geleden zouden ontvangen hebben, nu wel bij familie is gaan wonen (gehoorverslag, p. 14).

U en uw gezin bleven, net zoals bij alle vorige bedreigingen, dan ook thuis toen jullie de dreigbrief ontvingen van 10 mei 2015. Ook nadat vervolgens uw broer op 16 mei 2015 werd vermoord, volgens uzelf in uitvoering van deze bedreiging (gehoorverslag, p. 19), bleven jullie nog steeds in hetzelfde huis wonen. Dit is op zich al weinig aannemelijk, aangezien jullie vervolgers hun bedreiging, gericht tegen het

hele gezin, hadden uitgevoerd door uw broer te doden, en er logischerwijze kon gevreesd worden dat er zich nog vervolgingsfeiten zouden voordoen. U verklaart namelijk dat er onder andere in de dreigbrief stond: "ofwel vertrekken jullie, ofwel doden we jullie" (gehoorverslag, p. 17). Er viel dus logischerwijze te vrezen dat er nog familieleden vervolgd zouden worden. U en uw vader gingen echter gewoon terug aan het werk (gehoorverslag, p. 21), hoewel het leven van de familie duidelijk in gevaar was.

Een maand later, op 12 juni 2016, wordt er weer een dreigbrief achterlaten, ditmaal met uw naam op. Toch doet u verder met uw dagelijkse bezigheden: u blijft twee dagen thuis en gaat nadien gewoon terug werken (gehoorverslag p. 22). Dit is nog minder aannemelijk: uw familie is meer dan twintig keer bedreigd, uw broer is een maand voordien gedood na één van die bedreigingen, u krijgt een dreigbrief op uw naam, en toch gaat u gewoon verder met uw dagelijkse routine. Op de vraag waarom u ging werken antwoordt u enkel: "omdat ik moet werken" (gehoorverslag, p. 22). Dat u hier zo licht over gaat lijkt moeilijk te verenigen met de door u geschetste situatie waaruit blijkt dat het de vervolgers van uw gezin menens geworden is met het uitvoeren van hun dreigementen.

Op de dag dat u beschoten werd, slecht vier dagen na de ontvangst van de dreigbrief op uw naam, doet u zelfs een onnodige verplaatsing door op bezoek te gaan bij een vriend. U verklaart zelf, op de vraag of het dringend was dat u op bezoek ging bij deze vriend: "nee, het is in mijn vrije tijd ga ik ofwel naar hem of hij naar mij en dan programmeren we samen, dat is niet altijd maar soms" (gehoorverslag, p. 23). Gevraagd naar de reden waarom u ondanks de bedreiging toch naar uw vriend durfde te gaan antwoordt u eerst ontwijkend: "Ik ben twee dagen niet gaan werken, de dinsdag ben ik gaan werken, en toen ik terug kwam ben ik naar mijn vriend gegaan." Wanneer de vraag nogmaals gesteld wordt antwoordt u: "alleen naar het huis van mijn vriend ben ik gegaan, daar is geen gevaar" (gehoorverslag, p. 26-27). Dit is onlogisch aangezien uw broer een maand voordien vermoord werd terwijl hij ook onderweg was naar het huis van zijn vriend (gehoorverslag, p.18). Wanneer u daarop gewezen wordt, antwoordt u "Ik had niet verwacht dat ze me willen vermoorden". Het is niet geloofwaardig dat u dat niet zou verwachten, aangezien uw broer in een zeer gelijkaardige situatie werd vermoord. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u niet verwachtte dat ze u wilden vermoorden, antwoordt u: "omdat ze mijn broer hadden vermoord". Dit is nog bevreemdender, omdat de moord op uw broer net aantoonde dat uw vervolgers ertoe in staat zijn hun bedreigingen uit te voeren. Wanneer u gewezen wordt op deze incoherentie, antwoordt u eerst met stilte en dan ontwijkend ("we wisten dat ze tot zoiets in staat zijn maar ik heb niemand iets fout gedaan"). Wanneer de vraag dan nogmaals wordt gesteld antwoordt u: "ik ben niet gewend om thuis te zitten, en dan na twee dagen verveelde ik mij en wou naar mijn vriend gaan" (gehoorverslag, p. 26-27). Deze uitleg verklaart niet waarom u nogmaals handelde op een manier die onverenigbaar lijkt met de door u aangehaalde vrees.

Na de mislukte aanslag op uw leven dook u onder, maar uw gezin bleef nog steeds in hetzelfde huis wonen. Dit is wederom erg onlogisch: uw broer was vermoord en er was een aanslag op uw leven geweest. Het was op dat moment dus erg risicovol om op dezelfde plaats te blijven wonen, aangezien de reeds gebeurde vervolgingsfeiten erop wezen dat er een grote kans was dat een ander lid van het gezin het volgende slachtoffer werd. Op de vraag of uw familie dan niet bang was dat één van uw andere broers iets zou overkomen antwoordt u eerst: "ja ze hadden schrik". Op de vraag waarom ze dan thuis bleven antwoordt u met een retorische vraag: "waar moesten ze anders naartoe?". Wanneer er dan wordt gezegd dat ze naar familie konden gaan, antwoordt u dat dit niet mogelijk is omdat uw gezin groot is. Dit is geen afdoende verklaring, omdat u reeds had verklaard dat uw gezin enkele weken vóór het gehoor omwille van een nieuwe bedreiging toch naar familie was verhuisd. Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordt u eerst "ja ze zijn verplicht want ze hebben mijn vader bedreigd". Wanneer er dan gevraagd wordt waarom ze niet zijn verhuisd na de bedreigingen ten aanzien van u, antwoordt u: "hun enige zorg was ik toen". Dit is tegenstrijdig met wat u voordien verklaarde, dat uw gezin bang was dat één van uw andere broers iets zou overkomen. Wanneer erop wordt gewezen dat het verbazend is dat uw gezin in hetzelfde huis zou blijven na de ondergane vervolgingsfeiten antwoordt u dat ze nergens anders hebben om naar toe te gaan en het financieel niet breed hebben (gehoorverslag, p. 26). Dit is weer geen afdoende uitleg, omdat ze na recente bedreigingen aan het adres van uw vader, wel bij familie zouden zijn gaan wonen.

Het komt al bij al niet aannemelijk over dat uw gezin zich in de context van vervolging van soennieten door sjiiitische milities zo lang niets zou aangetrokken hebben van alle bedreigingen en zeker niet nadat jullie vervolgers hun bedreigingen ook werkelijk beginnen uitvoeren waren. Dat de andere familieleden ook nadat u was beschoten en was gevlucht, nog steeds zou denken dat zij wel op dezelfde plaats konden blijven wonen en dat zij hun eigen vertrek nog steeds uitstelden houdt nog minder steek.

Ook zijn de verklaringen die u aflegt over de moord op uw broer dermate vaag dat de geloofwaardigheid verder wordt aangetast. In uw relaas vertelt u: "Op 16.05, op een zaterdag om 11 uur 's ochtends is mijn broer vermoord. Op zaterdag was ik aan het slapen, en zij hebben mijn vader gebeld en gezegd dat R.(...) vermoord is en in het ziekenhuis ligt. We zijn dan naar het ziekenhuis gegaan, ziekenhuis Mowani, dat is dicht bij ons thuis. Mijn broer was dood." Gevraagd om meer te vertellen over de dood

van uw broer antwoordt u: "Ik was aan het slapen thuis, want ik had weekend, vakantie en ze hebben mijn vader gebeld en we zijn naar het ziekenhuis gegaan en we hebben mijn broer daar vermoord gezien. De mensen die het incident gezien hebben, hebben gezegd dat er 2 mannen hem vermoord hebben. Dat ze uit een auto zonder nummerplaat zijn gestapt en hem vermoord hebben." Wanneer er naar meer details gevraagd wordt over wat er precies gebeurd is, herhaalt u enkel kort wat u voordien zei: "Ik was aan het slapen, mijn broer was onderweg naar zijn vriend en ze hebben hem op straat vermoord, mijn broer had geen auto hij was te voet." Er wordt u nogmaals gevraagd of u nog iets anders weet en u antwoordt ontkennend (gehoorverslag p. 18-19). U zou deze informatie hebben van "mensen op straat". Gevraagd naar meer precisering zegt u dat u deze mensen niet kent, dat het ooggetuigen zijn die het u zijn komen vertellen. Wanneer u gevraagd wordt om alles weer te geven wat ze u precies verteld hebben antwoordt u "2 mensen met een auto zonder nummerplaat zijn uit de auto gestapt en hebben hem met een kogel vermoord". Er wordt dan gevraagd of u nog iets anders weet, en u antwoordt ontkennend. Ondanks het feit dat de dood van uw broer een bijzonder ingrijpend incident is, blijven uw verklaringen hierover dus beperkt tot de hoofdfeiten. U zegt ook opvallend weinig met betrekking tot de persoonlijke beleving van uzelf en uw familie van deze feiten. U verklaart enkel, gevraagd naar hoe het kan dan er op klaarlichte dag iemand wordt neergeschoten op straat, dat u heel kwaad was in het ziekenhuis (gehoorverslag, p. 21). Wanneer het gaat om de aanslag op uw eigen leven, en de reden waarom verklaart u ook dat uw moeder ziek was na de dood van uw broer (gehoorverslag, p. 26). Verder geeft u bijzonder weinig weer over uw persoonlijke beleving van de feiten. Gevraagd naar u wat familie gedaan heeft na de dood van uw broer, antwoordt u enkel dat u de rouwplechtigheid hebt gedaan en dan niks meer. Wanneer er gevraagd wordt wat u bedoelt, herhaalt u enkel hetzelfde nogmaals (gehoorverslag, p. 21).

Later verandert u trouwens uw verklaringen met betrekking tot de informatie die u kreeg en zegt u dat het niet ooggetuigen waren die het rechtstreeks aan u hebben verteld, maar ooggetuigen die het aan mensen hebben verteld, die het op hun beurt aan uw gezin hebben verteld tijdens de rouwplechtigheid. Gevraagd of u deze ooggetuigen hebt proberen te vinden, antwoordt u ontkennend. U verklaart hierover enkel dat jullie toch wisten wie hem hadden vermoord (gehoorverslag p. 18-19). Het is echter onwaarschijnlijk dat uw gezin niet alle mogelijke informatie zou proberen te vergaren over de omstandigheden van de dood van uw broer en dus op zijn minst zouden proberen spreken met de mensen uit de buurt die het incident hebben zien gebeuren.

Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die u en uw familie zouden hebben ondergaan zijn komen dus uitermate vaag en weinig doorleefd over wat de geloofwaardigheid ervan verder aantast.

De bovenstaande conclusies worden versterkt doordat bovendien uw soennitische afkomst, die de grond zou vormen voor de aangehaalde vervolgingsfeiten, niet aannemelijk is. Er is met name een zeer opmerkelijke discrepantie tussen de kennis die u van de soennitische gemeenschap als buitenstaander bezit, en de kennis en ervaringen die u als soenniet uit Basra zelf zou moeten bezitten. Dit tweede ontbreekt volledig in uw verklaringen.

U weet bepaalde feiten over soennieten in Basra zoals de precieze namen van moskeeën en geestelijken en de wijken waar soennieten traditioneel aanwezig zijn of waren. Gevraagd naar dergelijke kennis over de soennitisch gemeenschap geeft u lange en opsommende antwoorden die ingestudeerd overkomen (gehoorverslag, p. 5-6). U kent ook de verschillen tussen soennitische en sjiiitische gebruiken met betrekking tot het gebed en andere religieuze gebruiken. Deze gedetailleerde antwoorden staan in groot contrast met de verklaringen die u aflegt met betrekking tot uw persoonlijke beleving van het soenniet zijn in Basra. Het verschil tussen uw precieze kennis over de soennieten in Basra en uw oppervlakkige en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw eigen ervaringen als lid van de soennitische gemeenschap in Basra is bijzonder groot. Wanneer het over uw eigen ervaringen als soenniet gaat, kan u enkel vage en tegenstrijdige antwoorden geven.

Gevraagd of u iemand kent die als soenniet iets persoonlijks heeft meegemaakt in 2007 antwoordt u "heel veel". Op de vraag of er iemand persoonlijk uit uw grotere familie of vriendenkring is, antwoordt u vaag: "mensen die we kennen". Als er dan gevraagd wordt om wie het gaat, antwoordt u weer vaag: "families". Wanneer er weer gevraagd wordt om wie het gaat, kan u alleen de voornaam geven van één jongen uit uw wijk die vermoord werd. Als er dan gevraagd wordt naar welke andere families die u kent die iets hebben meegemaakt, zegt u "Ik hoor het van de mensen uit de families, mensen die gedood zijn maar ik ken de namen van de families niet" Wanneer er dan naar één naam van een familie gevraagd wordt verklaart u enkel: "Ik ken de naam van de familie niet. Ik ken ze niet persoonlijk maar ik hoor er van. Bijvoorbeeld ik hoor van het huis van A.(...) M.(...), hebben iets meegemaakt, maar ik ken de familienamen niet. Ja als ik zei dat ik ze kende, bedoelde ik dat ik ze niet persoonlijk kende maar dat ik er van hoor dat er in die huizen iets is gebeurd" (gehoorverslag, p. 5).

U verklaart nadien met betrekking tot soennieten die problemen hebben gehad na het sektarisch geweld: "we horen van de mensen dat er bij die families iets gebeurd is, dus ik hoor van mensen, van die persoon is vermoord, die persoon is gekidnapt". Gevraagd naar één voorbeeld antwoordt u eerst

vaag en ontwijkend met "het zijn er veel". Nogmaals gevraagd naar één voorbeeld zegt u dat A.(...) een persoon is die ontvoerd en vermoord is. Wanneer dan gevraagd wordt of u daar meer details over hebt, antwoordt u ontkennend. Op de vraag wie A.(...) was, antwoordt u vaag: "we hebben ervan gehoord, een soennitische jongere". Wanneer er dan gevraagd wordt waar hij woonde, wat hij deed en waar hij werd ontvoerd, antwoordt u enkel: "Hij was student, en hij woonde in wijk Kafa Ath, wat ik me nog herinner." U kan ook geen precieze uitleg geven over de wijze waarop u dit te weten bent gekomen, u verklaart enkel: "We hebben dat gehoord van de mensen, ik heb het gehoord van mijn vrienden". Wanneer er gevraagd wordt van wie precies u het gehoord heeft, antwoordt u dat u het niet meer weet. Gevraagd naar nog een voorbeeld van soennieten die de laatste jaren iets hebben voorgehad vermeldt u W.(...) uit Jam Iyaat wijk en u zegt dat hij vermoord is in maart 2015. Wanneer er meer details gevraagd worden, zegt u dat u de details niet weet. Op de vraag wie u dat verteld heeft, geeft u weer het vage antwoord: "van de mensen". Als er aangedrongen wordt op een meer specifiek antwoord, verklaart u dat in het theehuis hoort van de mensen met wie u samen zit. Wanneer er dan gevraagd wordt naar meer details antwoordt u dat u het niet weet (gehoorverslag, p. 7-8).

U verklaart dus tweemaal, éénmaal met betrekking tot 2007 en éénmaal met betrekking tot na 2013, dat u veel gevallen kent van soennitische families waarin er iets gebeurd is. Wanneer er echter wordt gevraagd wordt naar meer details, blijft u erg vaag en kan u na aandringen enkele voornamen geven en de wijken waar deze mensen vandaan kwamen. U kan geen concrete informatie geven met betrekking tot wat er met deze mensen gebeurd is, noch slaagt u erin de context te schetsen van hoe u te weten kwam dat zij vervolgd werden. Hoewel u wel verklaart deze mensen niet persoonlijk te kennen, is het niet aannemelijk dat er soennitische jongeren uit bepaalde families vermoord worden in Basra, dat men u dat zou vertellen en dat u geen enkel ander detail over de gebeurtenissen zou weten dan hun voornaam en de wijk waar ze vandaan zijn. Gezien uw vage verklaringen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u andere soennieten zou kennen die iets meemaakten in Basra. Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw soennitische achtergrond aan. Het feit dat u eerst zegt veel mensen te kennen die problemen hebben gehad en nadien geen concrete details kan geven, tast ook uw algemene geloofwaardigheid aan.

U geeft ook tegenstrijdige en incoherente verklaringen over de soennitische feestdagen die uw gezin zou vieren. U verklaart in het begin van het gehoor dat u zelf niet religieus bent maar uw vader wel, maar dat hij uit angst niet meer naar de moskee gaat. Uzelf zou op jonge leeftijd wel nog naar de moskee zijn meegegaan met uw vader (gehoorverslag, p. 3-4). Wanneer er gevraagd wordt naar religieuze feesten, noemt u de geboorte van de Profeet Mohammed en het Suikerfeest en vraagt u nadien "alleen de soennitische?". U zegt dan: "Ik ken ze niet, ik ben niet met religie bezig." Als er dan opgemerkt wordt, dat uw vader wel een religieus man is, antwoordt u: "ja mijn vader is religieus". Op de opmerking dat hij dan toch met die feesten bezig is, antwoordt u: "Ja hij viert ze maar ik ken ze niet, ik ben niet met religie bezig". Dit is niet geloofwaardig, aangezien u wel aangeeft te zijn opgegroeid in een soennitisch gezin waarvan de vader religieus is. U zou dus wel op de hoogte moeten zijn van welke feesten er dan gevierd worden, zelfs als u zelf niet meer praktiserend bent. Hiermee geconfronteerd herhaalt u nogmaals ontwijkend dat u niet religieus bent en dat u enkel het feest van de Profeet Mohammed kent. U verklaart ook dat uw vader ze niet thuis viert en dat de vieringen plaatsvinden in de moskee. Aangezien uw vader volgens uw verklaringen niet naar de moskee gaat, kan het echter ook niet dat hij deelneemt aan vieringen in de moskee. Hiermee geconfronteerd zegt u uiteindelijk dat u uw vader nooit hebt zien vieren. Als er dan gevraagd wordt wat uw vader dan doet bij die feesten, antwoordt u uiteindelijk dat hij niets doet met de feesten (gehoorverslag, p. 9). Tijdens uw verklaringen over de soennitische feestdagen die uw vader zou vieren verandert u dus uw verklaringen: u zegt eerst dat uw vader bepaalde feesten viert, nadien zegt u dat de vieringen niet thuis plaatsvinden maar in de moskee, nadien zegt u dat hij het niet in de moskee viert, nadien blijkt dat hij het ook niet thuis viert, en dan uiteindelijk verandert u uw verklaring en zegt u dat uw vader niets viert. Deze tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. U lijkt ook, ondanks het feit dat uw vader een religieus man zou zijn, niet op de hoogte te zijn van welke feestdagen soennieten eigenlijk wel of niet vieren.

U verklaart verder een zeer grote familie hebben (uw vader heeft in het totaal acht of negen broers en zussen, en uw moeder heeft negen broers en zussen). Dit zouden allemaal soennieten zijn die in Basra wonen. Niemand van hen, ook niet één van uw neven of nichten, zou iets meegemaakt hebben omdat hij of zij soenniet is. U spreekt enkel van een oom die ook dreigbrieven zou hebben ontvangen (gehoorverslag, 31). Het is, gezien het systematisch geweld tegen soennieten in Basra waarbij een zeer groot deel van de soennitische gemeenschap verdreven werd, verrassend dat er niemand van de ruimere familie enig probleem zou hebben gekend omwille van zijn of haar soennitische achtergrond. U geeft echter geen verklaring waarom uw familie wel gerust gelaten is, u verklaart enkel dat ze in angst leven (gehoorverslag, p. 31). Het gebrek aan andere vervolgingsfeiten in uw familie is zeer

onkarakteristiek voor een soennitische familie uit Basra en u kan hiervoor geen enkele verklaring geven. Dit is een bijkomend element in het gebrek aan geloofwaardigheid van uw soennitische achtergrond. Een ander bijkomend element dat het gebrek aan geloofwaardigheid van uw soennitische achtergrond versterkt, is dat de namen van uzelf en een aantal van uw broers en zussen typisch sjiitisch zijn. Het gaat hier met name om de namen H.(...), A.(...), S.(...) en Z.(...). Deze namen hebben specifiek belang en betekenis hebben voor sjiitische moslims. Het is niet onmogelijk dat een soennitisch moslim één van deze namen zou dragen, maar de combinatie van deze namen in één gezin is een bijkomende indicatie van een sjiitische achtergrond. Bovendien wordt de naam S.(...) in het bijzonder niet door soennieten gebruikt.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw soennitische achtergrond en de daaraan verbonden door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze feiten kunnen bijgevolg geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten, uw diploma en uw werkbadge kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit, herkomst, opleiding en werk ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. U legt ook een originele overlijdensakte van het ziekenhuis neer met betrekking tot de dood van uw broer en een kopie van de dreigbrief van 12 juni 2015. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een

aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiietische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, betwist verzoeker in een eerste onderdeel – aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire bescherming – het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou hij niet op afdoende wijze kunnen bewijzen dat hij tot de soennitische gemeenschap van Basra behoort. Verzoeker benadrukt te dezen dat hij geen praktiserend gelovige is. Hij wordt door de buitenwereld tot de soennitische gemeenschap van Basra gerekend vanwege zijn vader, die wel het soennitische geloof belijdt. Vanwege het geloof van zijn vader wordt het hele gezin door de samenleving als soennitisch aanzien, en zo ook hijzelf. Aangezien hij zich niet met het geloof bezig houdt, zoals hij ook in het interview meermaals heeft aangegeven, hoeft het naar mening van verzoeker niet te verbazen dat hij niet thuis is in de theologie en religieuze gewoonten van de soennitische gemeenschap. Vermits zijn vader de laatste jaren niet meer naar de moskee durft te gaan uit schrik slachtoffer te worden van een aanslag, staat de geloofsbeleving van zijn gezin op een laag pitje. Verzoeker meent dan ook dat hem niet kan worden aangewreven over een geringe kennis te beschikken van de soennitische geloofsstrekking. Zulks neemt evenwel niet weg dat hij (en zijn familie) door de buitenwereld tot de soennitische geloofsgemeenschap wordt gerekend. Dat hij zich niet meer precies herinnert welke andere soennitische gezinnen in Basra het slachtoffer zijn geweest van

sektarisch geweld over de jaren heen, wijt verzoeker aan het feit dat hij geen van de slachtoffers of hun families persoonlijk kende. Evenwel werd zijn eigen familie tot drie maal toe getroffen door het sektarisch geweld. De bestreden beslissing komt volgens verzoeker dan ook onterecht tot de slotsom dat hij niet tot de soennitische gemeenschap behoort.

Daarnaast wijst verzoeker op nieuwe elementen in het dossier. Verzoeker werd naar eigen zeggen recentelijk in kennis gesteld van de moord op zijn andere broer, H., op 9 juni 2016. Hij werd doodgeschoten nadat de familie van verzoeker een nieuwe dreigbrief had ontvangen. Ter staving brengt verzoeker foto's bij van zijn broer die door omstaanders werden genomen vlak na de moord en die aan zijn familie werden bezorgd, alsook een foto van H. toen hij nog leefde (stuk 7). Tevens voegt verzoeker de bewuste dreigbrief bij naar aanleiding waarvan H. vermoedelijk is vermoord (stuk 8), alsook de overlijdensakte opgemaakt na de dood van H. (stuk 9). Verzoeker stelt dat zijn familie als gevolg van de moord op H. is ondergedoken bij aanverwanten. Zij maken zich thans klaar om naar Turkije te vertrekken. Vermits nu al twee van zijn broers werden vermoord door de sjiiitische militie Asaib Ahl al-Haq kan er naar mening van verzoeker onmogelijk nog worden getwijfeld aan het feit dat hij inderdaad tot de soennitische gemeenschap wordt gerekend door de buitenwereld, en dan met name door gemelde militie.

Tot slot werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing niet nader ingaat op de moordaanslag die op 16 juni 2015 op zijn persoon werd gepleegd. Deze moordpoging blijft volgens verzoeker geheel onvermeld in de thans bestreden beslissing. Daar deze gebeurtenis een wezenlijk element uitmaakt van zijn asielaanvraag, moet worden besloten dat het ontbreken van enige motivering ter zake een manifeste schending uitmaakt van de formele en materiële motiveringsplicht, aldus verzoeker, die meent dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen.

In een tweede onderdeel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – poneert verzoeker dat *in casu* niet in ernst kan worden betwist dat hij bij een eventuele terugkeer een reëel risico op ernstige schade loopt. Gelet de reeds op hem gepleegde aanslagen, alsook de moord op zijn broers R. en H., staat onomstotelijk vast dat zijn terugkeer naar Irak zijn gewisse dood zou betekenen, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar het *“Country Report on Human Rights Practices: Iraq, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor”* van het U.S. Department of State van 2015 aangaande de situatie van soennieten in Basra, naar een rapport van het United States Department of State Bureau of Diplomatie Security uit 2016 waaruit moet blijken dat het geweld in Basra alleen maar toeneemt en naar een artikel van The Independent over het toenemend geweld door de sjiiitische milities. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: verzoekers paspoort, rijbewijs, diploma en identiteitskaart Iraqi Drilling Company, foto's van verzoekers vermoorde broer, de dreigbrief naar aanleiding waarvan zijn broer werd vermoord en de overlijdensakte van zijn broer.

Bij aangetekend schrijven van 12 augustus 2016 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een bewijs van de moskee waaruit moet blijken dat verzoeker wel degelijk soenniet is.

2.2.2. Op 27 september 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus *“Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak”* van 4 augustus 2016 en de COI Focus *“Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”* van 12 juli 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij verklaart dat zijn gezin al ongeveer twintig dreigbrieven had gekregen vóór de incidenten in 2015 doch het, gezien het systematische geweld tegen soennieten in Basra en de angst die de dreigementen opwekten, opmerkelijk is dat zijn gezin ondanks twintig dreigbrieven niet verhuisde en zijn antwoord dat zij niet wisten waar ze naartoe moesten gaan niet afdoende is daar zijn gezin na een laatste bedreiging die ze enkele weken geleden zouden ontvangen hebben nu wel bij familie is gaan wonen, (ii) hij en zijn gezin ook thuis bleven toen zij de dreigbrief ontvingen van 10 mei 2015 en zij ook nadat vervolgens zijn broer op 16 mei 2015 werd vermoord, volgens verzoeker in uitvoering van deze bedreiging, nog steeds

in hetzelfde huis bleven wonen en hij en zijn vader ook gewoon terug aan het werk gingen, hoewel het leven van de familie duidelijk in gevaar was, (iii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker, nadat een maand later op 12 juni 2015 een nieuwe dreigbrief wordt achtergelaten ditmaal met zijn naam op, verder doet met zijn dagelijkse bezigheden en na twee dagen gewoon terug ging werken en het feit dat hij hier zo licht overgaat moeilijk te verenigen valt met de door hem geschetste situatie – zijn familie is meer dan twintig keer bedreigd, zijn broer is een maand voordien gedood na één van die bedreigingen en hij krijgt een dreigbrief op naam – waaruit blijkt dat het de vervolgers van zijn gezin menens is geworden met het uitvoeren van hun dreigementen, (iv) hij op de dag dat hij beschoten werd, slechts vier dagen na de ontvangst van de dreigbrief op zijn naam, zelfs nog een onnodige verplaatsing doet door op bezoek te gaan bij een vriend, hetgeen onlogisch is aangezien zijn broer een maand voordien vermoord werd terwijl ook hij onderweg was naar het huis van zijn vriend en het aldus niet geloofwaardig is dat hij niet had verwacht dat ze hem wilden vermoorden aangezien zijn broer in een zeer gelijkaardige situatie werd vermoord en de moord op zijn broer net aantoonde dat zijn vervolgers ertoe in staat zijn hun bedreigingen uit te voeren, (v) het erg onlogisch is dat hijzelf na de mislukte aanslag op zijn leven onderdook maar zijn gezin nog steeds in hetzelfde huis bleef wonen, hetgeen erg risicovol was aangezien de reeds gebeurde vervolgingsfeiten – zijn broer was vermoord en er was een aanslag op verzoekers leven geweest – erop wijzen dat er een grote kans was dat een ander lid van het gezin het volgend slachtoffer werd, (vi) zijn verklaringen over de moord op zijn broer dermate vaag zijn dat de geloofwaardigheid verder wordt aangetast en hij ook opvallend weinig zegt met betrekking tot de persoonlijke beleving van hemzelf en zijn familie van deze feiten, (vii) hij aanvankelijk stelt dat hij de informatie met betrekking tot de moord op zijn broer kreeg van ooggetuigen die het rechtsreeks aan hem hebben verteld, om later zijn verklaringen aan te passen en te stellen dat ooggetuigen het aan mensen hebben verteld die het op hun beurt aan zijn gezin hebben verteld tijdens de rouwplechtigheid en het opmerkelijk is dat hij verklaart dat ze niet geprobeerd hebben om deze ooggetuigen te vinden daar het onwaarschijnlijk is dat zijn gezin niet alle mogelijke informatie zou proberen te vergaren over de omstandigheden van de dood van zijn broer en dus op zijn minst zouden proberen te spreken met de mensen uit de buurt die het incident hebben zien gebeuren, (viii) zijn soennitische afkomst, die de grond zou vormen voor de aangehaalde vervolgingsfeiten, niet aannemelijk is daar (1) hij tweemaal, éénmaal met betrekking tot 2007 en éénmaal met betrekking tot na 2013, verklaart dat hij veel gevallen kent van soennitische families waarin iets gebeurd is doch, wanneer er wordt gevraagd naar meer details, hij erg vaag blijft en hij na aandringen slechts enkele voornamen kan geven en de wijken waar deze mensen vandaan kwamen doch hij geen concrete informatie kan geven met betrekking tot wat er met deze mensen gebeurd is en hij er evenmin in slaagt de context te schetsen van hoe hij te weten kwam dat zij vervolgd werden zodat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij andere soennieten zou kennen die iets meemaakten in Basra, (2) hij tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt over de soennitische feestdagen die zijn gezin zou vieren, terwijl hij aangeeft te zijn opgegroeid in een soennitisch gezin waarvan de vader religieus is zodat hij op de hoogte zou moeten zijn van welke feesten er dan gevierd worden, zelfs als hij zelf niet meer praktiserend is, (3) het, gezien het systematische geweld tegen soennieten in Basra waarbij een zeer groot deel van de soennitische gemeenschap verdreven werd, verrassend is dat niemand van zijn ruimere familie enig probleem zou hebben gekend omwille van zijn of haar soennitische achtergrond en hij geen verklaring geeft waarom zijn familie gerust gelaten is, (4) de namen van hemzelf en een aantal van zijn broers en zussen typisch sjiitisch zijn, het niet onmogelijk is dat een soennitische moslim één van deze namen zou dragen maar de combinatie van deze namen in één gezin een bijkomende indicatie van een sjiitische achtergrond is en bovendien de naam S. niet door soennieten wordt gebruikt, (ix) de door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht en (x) uit een grondige analyse van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke

juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 3 juni 2016 (CG nr. 1518835), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op verzoekers vage, weinig gedetailleerde, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn soennitische achtergrond, noch aan de door hem aangehaalde daaraan verbonden vervolgingsfeiten.

2.5.1. Verzoeker tracht vooreerst aannemelijk te maken dat hij wel degelijk soenniet is. Hij meent dat hem niet kan worden verweten over een geringe kennis van het soennitische geloof te beschikken omdat hijzelf geen praktiserend gelovige is, hij aldus niet thuis is in de theologie en religieuze gewoonten van de soennitische gemeenschap en de geloofsbeleving van zijn gezin op een laag pitje staat omdat zijn vader de laatste jaren niet meer naar de moskee durft te gaan uit schrik slachtoffer te worden van een aanslag. Met dergelijk verweer, waarmee hij in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van eerdere verklaringen, slaagt verzoeker er evenwel niet in afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die rekening heeft gehouden met verzoekers stelling dat hijzelf niet religieus is doch terecht tot de slotsom komt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen is opgegroeid in een soennitisch gezin waarvan de vader religieus is en die op jonge leeftijd met zijn vader mee naar de moskee zou zijn gegaan, de soennitische religieuze feestdagen niet zou kennen. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens geheel voorbij aan de vaststelling dat zijn verklaringen over de feestdagen die zijn vader zou vieren allesbehalve coherent zijn, vaststelling welke verder afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. De motieven van de bestreden beslissing waar wordt uiteengezet *“U geeft ook tegenstrijdige en incoherente verklaringen over de soennitische feestdagen die uw gezin zou vieren. U verklaart in het begin van het gehoor dat u zelf niet religieus bent maar uw vader wel, maar dat hij uit angst niet meer naar de moskee gaat. Uzelf zou op jonge leeftijd wel nog naar de*

moskee zijn meegegaan met uw vader (gehoorverslag, p. 3-4). Wanneer er gevraagd wordt naar religieuze feesten, noemt u de geboorte van de Profeet Mohammed en het Suikerfeest en vraagt u nadien "alleen de soennitische?". U zegt dan: "Ik ken ze niet, ik ben niet met religie bezig." Als er dan opgemerkt wordt, dat uw vader wel een religieus man is, antwoordt u: "Ja mijn vader is religieus". Op de opmerking dat hij dan toch met die feesten bezig is, antwoordt u: "Ja hij viert ze maar ik ken ze niet, ik ben niet met religie bezig". Dit is niet geloofwaardig, aangezien u wel aangeeft te zijn opgegroeid in een soennitisch gezin waarvan de vader religieus is. U zou dus wel op de hoogte moeten zijn van welke feesten er dan gevierd worden, zelfs als u zelf niet meer praktiserend bent. Hiermee geconfronteerd herhaalt u nogmaals ontwijkend dat u niet religieus bent en dat u enkel het feest van de Profeet Mohammed kent. U verklaart ook dat uw vader ze niet thuis viert en dat de vieringen plaatsvinden in de moskee. Aangezien uw vader volgens uw verklaringen niet naar de moskee gaat, kan het echter ook niet dat hij deelneemt aan vieringen in de moskee. Hiermee geconfronteerd zegt u uiteindelijk dat u uw vader nooit hebt zien vieren. Als er dan gevraagd wordt wat uw vader dan doet bij die feesten, antwoordt u uiteindelijk dat hij niets doet met de feesten (gehoorverslag, p. 9). Tijdens uw verklaringen over de soennitische feestdagen die uw vader zou vieren verandert u dus uw verklaringen: u zegt eerst dat uw vader bepaalde feesten viert, nadien zegt u dat de vieringen niet thuis plaatsvinden maar in de moskee, nadien zegt u dat hij het niet in de moskee viert, nadien blijkt dat hij het ook niet thuis viert, en dan uiteindelijk verandert u uw verklaring en zegt u dat uw vader niets viert. Deze tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. U lijkt ook, ondanks het feit dat uw vader een religieus man zou zijn, niet op de hoogte te zijn van welke feestdagen soennieten eigenlijk wel of niet vieren." blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal er correct op dat verzoeker tweemaal, éénmaal met betrekking tot 2007 en éénmaal met betrekking tot na 2013, verklaart dat hij veel gevallen kent van soennitische families waarin iets gebeurd is doch, wanneer er wordt gevraagd naar meer details, hij erg vaag blijft en hij na aandringen slechts enkele voornamen kan geven en de wijken waar deze mensen vandaan kwamen maar hij geen concrete informatie kan geven met betrekking tot wat er met deze mensen gebeurd is en hij er evenmin in slaagt de context te schetsen van hoe hij te weten kwam dat zij vervolgd werden zodat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij andere soennieten zou kennen die iets meemaakten in Basra. Verzoeker herhaalt slechts dat hij zich niet meer precies herinnert welke andere soennitische gezinnen in Basra het slachtoffer zijn geweest van sektarisch geweld over de jaren heen omdat hij geen van de slachtoffers of hun families persoonlijk kende. Reeds in de bestreden beslissing werd dienaangaande echter terecht opgemerkt dat, hoewel verzoeker verklaart deze mensen niet persoonlijk te kennen, het niet aannemelijk is dat er soennitische jongeren uit bepaalde families vermoord worden in Basra, dat men dit aan verzoeker zou vertellen en dat hij geen enkel ander detail over de gebeurtenissen zou weten dan hun voornaam en de wijk waar ze vandaan komen. Verzoekers uitermate vage verklaringen en het feit dat hij eerst zegt veel mensen te kennen die problemen hebben gehad om nadien hieromtrent geen concrete details te kunnen geven, zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, tasten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn soennitische achtergrond verder aan.

Daarnaast kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij er in de bestreden beslissing op wijst dat nog twee bijkomende elementen het gebrek aan geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden soennitische achtergrond versterken, namelijk dat (1) het, gezien het systematische geweld tegen soennieten in Basra waarbij een zeer groot deel van de soennitische gemeenschap verdreven werd, verrassend is dat niemand van zijn ruimere familie enig probleem zou hebben gekend omwille van zijn of haar soennitische achtergrond en hij geen verklaring geeft waarom zijn familie gerust gelaten is en (2) de namen van hemzelf en een aantal van zijn broers en zussen typisch sjiitisch zijn, het niet onmogelijk is dat een soennitische moslim één van deze namen zou dragen maar de combinatie van deze namen in één gezin een bijkomende indicatie van een sjiitische achtergrond is en bovendien de naam S. niet door soennieten wordt gebruikt. Ook deze motieven, die door verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten, worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.2. Aangezien op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers soennitische achtergrond, kan evenmin geloof wordt gehecht aan de door hem verhaalde daaraan verbonden vervolgingsfeiten. Dit besluit wordt andermaal bevestigd door de laconieke houding van verzoeker en zijn familie ten aanzien van de herhaaldelijke bedreigingen die aan hun adres zouden zijn geuit en die ook deels zouden zijn uitgevoerd bij wijze van de moord op verzoekers broer en de aanslag tegen zijn persoon. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt dat (i) verzoeker verklaart dat zijn gezin al ongeveer twintig dreigbrieven had gekregen vóór de incidenten in 2015 doch het, gezien het systematische geweld tegen

soennieten in Basra en de angst die de dreigementen opwekten, opmerkelijk is dat zijn gezin ondanks twintig dreigbrieven niet verhuisde en zijn antwoord dat zij niet wisten waar ze naartoe moesten gaan niet afdoende is daar zijn gezin na een laatste bedreiging die ze enkele weken geleden zouden ontvangen hebben nu wel bij familie is gaan wonen, (ii) hij en zijn gezin ook thuis bleven toen zij de dreigbrief ontvingen van 10 mei 2015 en zij ook nadat vervolgens zijn broer op 16 mei 2015 werd vermoord, volgens verzoeker in uitvoering van deze bedreiging, nog steeds in hetzelfde huis bleven wonen en hij en zijn vader ook gewoon terug aan het werk gingen, hoewel het leven van de familie duidelijk in gevaar was, (iii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker, nadat een maand later op 12 juni 2015 een nieuwe dreigbrief wordt achtergelaten ditmaal met zijn naam op, verder doet met zijn dagelijkse bezigheden en na twee dagen gewoon terug ging werken en het feit dat hij hier zo licht overgaat moeilijk te verenigen valt met de door hem geschetste situatie – zijn familie is meer dan twintig keer bedreigd, zijn broer is een maand voordien gedood na één van die bedreigingen en hij krijgt een dreigbrief op naam – waaruit blijkt dat het de vervolgers van zijn gezin menens is geworden met het uitvoeren van hun dreigementen, (iv) hij op de dag dat hij beschoten werd, slechts vier dagen na de ontvangst van de dreigbrief op zijn naam, zelfs nog een onnodige verplaatsing doet door op bezoek te gaan bij een vriend, hetgeen onlogisch is aangezien zijn broer een maand voordien vermoord werd terwijl ook hij onderweg was naar het huis van zijn vriend en het aldus niet geloofwaardig is dat hij niet had verwacht dat ze hem wilden vermoorden aangezien zijn broer in een zeer gelijkaardige situatie werd vermoord en de moord op zijn broer net aantoonde dat zijn vervolgers ertoe in staat zijn hun bedreigingen uit te voeren en (v) het erg onlogisch is dat hijzelf na de mislukte aanslag op zijn leven onderdook maar zijn gezin nog steeds in hetzelfde huis bleef wonen, hetgeen erg risicovol was aangezien de reeds gebeurde vervolgingsfeiten – zijn broer was vermoord en er was een aanslag op verzoekers leven geweest – erop wezen dat er een grote kans was dat een ander lid van het gezin het volgend slachtoffer werd. De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal niet aannemelijk dat verzoeker en zijn gezin zich in de context van vervolging van soennieten door sjiiitische milities zo lang niets zouden hebben aangetrokken van alle bedreigingen en zeker niet nadat hun belagers hun bedreigingen ook werkelijk begonnen uit te voeren. De houding van verzoeker en zijn familie is naar het oordeel van de Raad dan ook onverenigbaar met de door hem geschetste vrees.

Ook de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoekers verklaringen over de moord op zijn broer uitermate vaag zijn en hij ook opvallend weinig zegt met betrekking tot de persoonlijke beleving van hemzelf en zijn familie van deze feiten en (ii) hij aanvankelijk stelt dat hij de informatie met betrekking tot de moord op zijn broer kreeg van ooggetuigen die het rechtsreeks aan hem hebben verteld, om later zijn verklaringen aan te passen en te stellen dat ooggetuigen het aan mensen hebben verteld die het op hun beurt aan zijn gezin hebben verteld tijdens de rouwplechtigheid en het opmerkelijk is dat hij verklaart dat ze niet geprobeerd hebben om deze ooggetuigen te vinden daar het onwaarschijnlijk is dat zijn gezin niet alle mogelijke informatie zou proberen te vergaren over de omstandigheden van de dood van zijn broer en dus op zijn minst zouden proberen te spreken met de mensen uit de buurt die het incident hebben zien gebeuren, dragen bij tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van voormelde motieven van de bestreden beslissing ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. De uitgebreide motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing niet nader ingaat op de moordaanslag die op 16 juni 2015 op zijn persoon werd gepleegd, dient te worden benadrukt dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekers beweringen over de aanslag tegen zijn persoon bij de besluitvorming werden betrokken doch deze beweringen in het licht van het geheel van zijn incoherente, vage, weinig plausibele en tegenstrijdige verklaringen ongeloofwaardig werden bevonden.

2.5.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten

zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

Evenmin slaagt verzoeker te overtuigen waar hij in het verzoekschrift opwerpt dat ook zijn andere broer, H., op 9 juni 2016 door de sjitische militie Asaib Ahl al-Haq werd vermoord. De foto's tonen geen verwantschap met de persoon in kwestie aan. Zelfs indien ervan zou worden uitgegaan dat de persoon in kwestie inderdaad verzoekers broer zou zijn, kan uit de foto's bovendien niet worden afgeleid waar, wanneer of in welke omstandigheden ze werden genomen. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde dreigbrief naar aanleiding waarvan H. zou zijn vermoord en de overlijdensakte van H. zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en deze stukken derhalve niet in overweging kunnen worden genomen.

Ook het op 12 augustus 2016 overgemaakte attest van de moskee waaruit moet blijken dat verzoeker wel degelijk soenniet is, wordt bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 PR RvV.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd kopieën van verzoekers paspoort, rijbewijs, diploma en identiteitskaart van Iraqi Drilling Company bevestigen slechts zijn identiteit, nationaliteit, herkomst, opleiding en tewerkstelling, gegevens welke niet ter discussie staan, en zijn verder niet dienstig voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaas.

2.5.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak (zie de COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie in Zuid-Irak*" van 24 december 2015, toegevoegd aan het administratief dossier en de op 27 september 2016 overgemaakte COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie in Zuid-Irak*" van 4 augustus 2016) dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (MPU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf al-Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil teruggevallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. In de overwegend sjitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen,

religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Kerbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Kerbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april-mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie al-Muthanna.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat IS door de militaire tegenslagen haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak, en niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt hierbij nog correct op *“Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”*

Verzoekers uiteenzetting in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker nog artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS